

= DEEL 1 =

DAG 1

Mijn moeder wenste niet achter de condoleancetafel plaats te nemen. 'Ik heb niks meer met hem,' zei ze. Dat klonk hard, vond ik. Dat Mara toch nog aanwezig was, kwam omdat zij mij tot steun wilde zijn. Zo zei ze het. Dat ik juist achter die condoleancetafel waar ik nu in mijn eentje zat, die steun wel kon gebruiken, scheen ze niet te willen begrijpen.

Niet dat het storm liep, zo was het nu ook weer niet. Er waren maar weinig mensen op de trieste plechtigheid afgekomen. Rond een tafel zat een stel gezellig met elkaar keuvelende zorgverleners achter de koffie met cake. Dit waren de mensen die voor de opvang hadden gezorgd. Opvang waar mijn vader weinig tot geen gebruik van had gemaakt. Alleen 's winters nog wel eens, begreep ik. Lief dat ze waren gekomen, maar hem echt kunnen helpen hadden ze niet.

Een oud klasgenoot van mijn vader, ik geloof nog van de middelbare school, had over hem in de krant gelezen. Daarom was hij nu hier. Hij kletste met mijn moeder. Ik zag dat ze ongemakkelijk om zich heen keek. Ze was duidelijk niet geïnteresseerd in het verhaal van de man. Meneer Van Elst, onze overbuurman, was gekomen en natuurlijk Bernard, volgens mij de enige vriend die mijn vader op deze wereld had. Heel ongemakkelijk zat hij alleen aan een tafel. Nerveus schudde hij met zijn hoofd. Zojuist tijdens de afscheidsplichtigheid las hij een gedicht voor. Zijn stem haperde en hij brak. Omdat er zo weinig mensen aanwezig waren, stonden we gedurende de gehele plechtigheid rond de

kist. Iemand van het Humanistisch Verbond of zo hield een toespraak. Zij benadrukte nog eens hoe triest het leven en ook het einde van mijn vader was. Na afloop drukte ze me snel de hand en wenste me sterkte.

‘Bedankt voor uw woorden,’ kon ik nog net zeggen en weg was ze.

Iemand van het crematorium wees me de plek achter de condoleancetafel. Ik wist niet wat er van me werd verwacht. Moest ik opstaan en me onder de mensen begeven? Ik werd gered door Bernard. Die stond op van zijn tafel en liep naar me toe. Hem kende ik nog van vroeger. Kennen is eigenlijk een te groot woord. Ik herkende hem. Sommige mensen veranderen niet echt. Naast mij was hij waarschijnlijk de enige die het er echt moeilijk mee had. Hij stond nu tegenover me en beefde.

‘Zo Inger, jammer dat we elkaar onder deze omstandigheden weer tegenkomen,’ zei hij.

Ik voelde dat mijn benen trilden. Hij moest niet te veel zeggen, want dan ging ik nog janken ook.

‘Bij mij heeft je vader destijds wat van zijn spullen achtergelaten. Kom eens langs en kijk of er iets voor jou bij zit.’ Onhandig overhandigde hij mij een visitekaartje. Zo te zien had dat lang in zijn jaszakje gezeten, want het was behoorlijk beduimd. ‘Heel veel sterkte, meisje,’ zei hij. Hij schudde me de hand en daarna maakte ook hij zich snel uit de voeten.

Nu stonden de anderen ook op. Waarschijnlijk had Bernard daar het teken voor gegeven. Ze stelden zich op in een rij. ‘Gecondoleerd’ en ‘heel veel sterkte’ werd er gezegd. Mijn hand werd geschud en dat was het dan. Waarom had ik hier zo tegenop gezien? Dit viel toch wel mee? Maar dat heb ik nu eenmaal, mijn hele leven lang al: van tevoren beeld ik me in

wat er allemaal fout kan gaan, wat er vast zal gebeuren. Welke blunders me zullen overkomen en hoe het allemaal fout kan lopen. Hadden we bijvoorbeeld vroeger een schoolreisje, dan liep ik van tevoren al alles in mijn hoofd langs. Wat als ik de bus zou missen, wat als er een zware regenbui los zou breken en ik geen regenjas bij me had en hadden ze wel een wc in zo'n pretpark? En als ik daar op die wc zat, dat de anderen juist dan net vertrokken. Dat soort dingen. Als ik iemand op een dak zag staan, zag ik hem er al af vallen. Ik zag nooit hoe knap diegene daarboven over die nok balanceerde. Ik denk te veel. Ik wou dat ik het daarboven eens kon uitzetten.

‘Jij redt je wel?’

Dat was Mara, mijn moeder.

‘Ik ga nog even langs bij kantoor, het werk stapelt zich door dit gedoe ondertussen maar op en anders krijg ik dat pas allemaal morgenvroeg onder ogen.’

Aan Mara had ik dus niks. Ik vond het hard zoals...